

Sygn. akt I C 11/14

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 29 lutego 2016 roku

Sąd Rejonowy dla Łodzi – Widzewa w Łodzi, I Wydział Cywilny

w następującym składzie :

Przewodniczący : Sędzia SR Tomasz Kalsztein

Protokolant : Kamil Kowalik

po rozpoznaniu w dniu 15 lutego 2016 roku w Łodzi

na rozprawie

sprawy z powództwa T. K. (2)

przeciwko L. S., C. de (...) Spółce Akcyjnej w M. Oddział w Polsce w W.

o zapłatę kwoty 6.000,00 zł

1. zasądza od pozwanego L. S., C. de (...) Spółce Akcyjnej w M. Oddział w Polsce w W. na rzecz powoda T. K. (2) kwotę 6.000,00 zł (sześć tysięcy złotych) wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 15 września 2013 roku do dnia zapłaty;
2. oddala powództwo w pozostałej części;
3. zasądzą od pozwanego L. S., C. de (...) Spółce Akcyjnej w M. Oddział w Polsce w W. na rzecz powoda T. K. (2) 1.887,14 zł (jeden tysiąc osiemset osiemdziesiąt siedem złotych czternaście groszy) tytułem zwrotu kosztów procesu w całości;
4. nakazuje zwrócić powodowi T. K. (2) z funduszy Skarbu Państwa Sądu Rejonowego dla Łodzi-Widzewa w Łodzi kwotę 329,86 zł (trzysta dwadzieścia dziewięć złotych osiemdziesiąt sześć groszy) tytułem nadpłaconej zaliczki na wynagrodzenie biegłego z zaliczki zaksięgowanej pod pozycją 2411 140406.

Sygn. akt I C 11/14

UZASADNIENIE

Pozwem z dnia 23 stycznia 2013 r. powód T. K. (2), reprezentowany przez pełnomocnika w osobie adwokata, wniósł o orzeczenie nakazem zapłaty w postępowaniu upominawczym, aby pozwany L. S., (...) de (...) Spółka Akcyjna Oddział w Polsce zapłacił na jego rzecz kwotę 6.000,00 zł tytułem odszkodowania za szkodę komunikacyjną z dnia 23 stycznia 2013 r. wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 11 marca 2013 r. do dnia zapłaty, oraz z kosztami postępowania, w tym kosztami zastępstwa procesowego, według norm przepisanych i opłatą od pełnomocnictwa, w terminie dwóch tygodni albo wnieść w tym terminie sprzeciw.

W uzasadnieniu pozwu pełnomocnik powoda wskazał, iż w dniu 23 stycznia 2013 r. kierujący pojazdem marki F. (...) o numerze rejestracyjnym (...) P. B. podjął manewr wyprzedzania prowadzonego i należącego do powoda pojazdu marki R. (...) o numerze rejestracyjnym (...), podczas którego wpadł w poślizg i stracił panowanie nad pojazdem. Powód próbując uniknąć kolizji uderzył bokiem swojego pojazdu o barierkę ochronną. W chwili zdarzenia P. B. był objęty ochroną ubezpieczeniową od odpowiedzialności cywilnej udzieloną przez pozwane Towarzystwo (...). W toku

postępowania likwidacyjnego strona pozwana odmówiła wypłaty odszkodowania wskazując, iż do uszkodzenia pojazdu powoda doszło w wyniku zastosowania przez niego niewłaściwego manewru ochronnego. Nadto wskazano, że zgodnie z wydaną przez niezależnego eksperta opinią część uszkodzeń pojazdu nie mogła powstać w wyniku zderzenia z barierką ochronną, a wartość rynkowa pojazdu powoda w chwili zdarzenia wynosiła 10.400,00 zł, natomiast koszt jego naprawy wyceniono na 11.628,85 zł. Kwestionując argumentację pozwanego Towarzystwa (...), powód wezwał go do zapłaty kwoty 11.628,85 zł tytułem naprawy należącego do niego pojazdu w terminie do 14 września 2013 r., czego pozwany ponownie odmówił, podtrzymując swoje dotychczasowe stanowisko.

/pozew k. 2 – 6/

Nakazem zapłaty w postępowaniu upominawczym z dnia 21 listopada 2013 r. orzeczono zgodnie z żądaniem pozwu.

/nakaz zapłaty k. 46/

Pismem z dnia 16 grudnia 2013 r. pełnomocnik pozwanego Towarzystwa (...) w osobie radcy prawnego prawidłowo wniósł sprzeciw od nakazu zapłaty, zaskarżając nakaz zapłaty w całości i wniósł o jego uchylenie oraz oddalenie powództwa, a także zasądzenie od powoda na rzecz pozwanego kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych i rozpoznanie sprawy również pod nieobecność pozwanego bądź jego pełnomocnika.

W uzasadnieniu zakwestionowano zarówno sam fakt powstania szkody w okolicznościach wskazanych przez powoda, jak i jej wysokość oraz zakres, podnosząc brak ich udowodnienia. Wskazano, iż zgodnie z opinią niezależnego rzeczoznawcy wydaną w postępowaniu likwidacyjnym część uszkodzeń wskazanych przez powoda jako powstałych w związku z uderzeniem w barierkę w wyniku manewru obronnego nie mogły powstać w opisywany sposób, gdyż występują one powyżej i poniżej możliwej sfery kontaktu pojazdu z barierką, co oznacza, że występowały w pojeździe powoda przed zdarzeniem z dnia 23 stycznia 2013 r. Nadto podniesiono, że w opinii biegłego do uszkodzeń w pojeździe doszło na skutek nieprawidłowego wykonania manewru obronnego. Dodatkowo wskazano, że powód nie przedstawił żadnych dowodów wskazujących na wysokość poniesionej szkody, czy wysokość niezbędnych kosztów koniecznych do przywrócenia stanu pojazdu sprzed wypadku.

/sprzeciw od nakazu zapłaty k. 50-52/

W odpowiedzi na sprzeciw strony pozwanej, pismem z dnia 21 stycznia 2014 r. pełnomocnik powoda podtrzymał dotychczasowe stanowisko w sprawie oraz wskazał, że dla określenia wysokości należnego odszkodowania nie mają znaczenia koszty dokonanej naprawy pojazdu, ani perspektywa jej dokonania, lecz odnosi się je do przewidywanych kosztów naprawy i oblicza na podstawie ustalonego zakresu uszkodzeń oraz technicznie uzasadnionego sposobu naprawy, przy przyjęciu przewidzianych kosztów niezbędnych materiałów i robocizny według cen z daty ich ustalania. Nadto zaznaczył, że żądanie pozwu jest znaczenie niższe niż wynikające z kalkulacji sporządzonej na zlecenie pozwanego, ustalającej koszty naprawy pojazdu w wysokości 11.628,85 zł.

W dalszym toku postępowania strony podtrzymały dotychczas zajęte stanowiska.

Sąd Rejonowy ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 23 stycznia 2013 r. około godziny 18.00-19.00 na drodze szybkiego ruchu S14, stanowiącej obwodnicę Ł., na wiadukcie w kierunku S. kierujący pojazdem marki F. (...) o numerze rejestracyjnym (...) P. B. podjął manewr wyprzedzania jadącego prawym pasem w tym samym kierunku prowadzonego przez powoda pojazdu marki R. (...) o numerze rejestracyjnym (...). Na drodze było ślisko.

W końcowej fazie manewru P. B. wjechał za wcześnie na prawy pas. Powód aby uniknąć zderzenia odbił w prawo i uderzył w barierki. Widząc to, P. B. zatrzymał swój pojazd, przyznał że do zderzenia pojazdu powoda z barierką doszło

z jego winy i sporządził na tę okoliczność stosowne oświadczenie. W związku z tym, na miejsce zdarzenia nie wezwano Policji w celu ustalenia jego przyczyn.

W wyniku tego zdarzenia uszkodzeniu uległ cały prawy bok pojazdu powoda.

/zeznania świadka P. B. k. 253, oświadczenie k. 13, druk zgłoszenia szkody komunikacyjnej k. 14-15/

W dniu zdarzenia P. B. posiadał obowiązkowe ubezpieczenie od odpowiedzialności cywilnej posiadacza pojazdu mechanicznego w pozwanym Towarzystwie (...), z uwagi na co, powód zgłosił bezpośrednio do pozwanego roszczenie odszkodowawcze za uszkodzenie należącego do niego pojazdu w wyniku zdarzenia z dnia 23 stycznia 2013 r.

/bezsporne/

W toku postępowania likwidacyjnego ustalono wartość rynkową pojazdu powoda w stanie nieuszkodzonym na dzień 23 stycznia 2013 r., która wyniosła 10.400 zł, natomiast jego wartość po uszkodzeniu wyniosła 4.100 zł.

Zgodnie z załączoną kalkulacją naprawy ustalono, że koszty uzasadnionej naprawy pojazdu powoda wynoszą 11.628,85 zł brutto.

/wycena nr (...) - (...) k. 37-38, kalkulacja naprawy (...) - 334 k. 32-36/

Mając powyższe na uwadze, pozwane Towarzystwo (...) odmówiło powodowi wypłaty odszkodowania za uszkodzenia należącego do niego pojazdu.

/decyzja z dnia 10 maja 2013 r. k. 22/

Pismem datowany na dzień 28 sierpnia 2013 r. pełnomocnik powoda wezwał pozwane Towarzystwo (...) do zapłaty kwoty 11.628,85 zł tytułem naprawienia szkody w pojeździe R. (...) o numerze rejestracyjnym (...), w terminie do dnia 14 września 2013 r. pod rygorem skutków prawnych.

/pismo k. 39-40/

Pismem datowanym na dzień 27 września 2013 r. pozwane Towarzystwo (...) ponownie odmówiło wypłaty odszkodowania.

/pismo k. 42/

Uszkodzenia prawego boku pojazdu marki R. (...) o numerze rejestracyjnym (...) mogły powstać w okoliczności zdarzenia Nie dotyczy to uszkodzeń zewnętrznego lusterka prawego i błotnika tylnego prawego w dolnej części pojazdu, gdyż elementy te pozostają poza zakresem oddziaływania bariery. Natomiast, uszkodzenie okładziny zderzaka tylnego i listwy zderzaka mogło być spowodowane uderzeniem w barierkę z uwagi na dynamiczny charakter samego zdarzenia, przemieszczania się pojazdu czy też hamowania Reakcja kierującego pojazdem marki R. (...) o numerze rejestracyjnym (...) na manewr pojazdu marki F. (...) o numerze rejestracyjnym (...), była uzasadniona.. Z przeprowadzonej analizy uszkodzeń pojazdu powoda wynika, że w deklarowanych okolicznościach zdarzenia uszkodzeniu uległy: reflektor prawy, zderzak przedni, błotnik przedni prawy, drzwi przednie prawe, listwa drzwi przednich prawych, drzwi tylne prawe, listwa drzwi tylnych prawych błotnik tylny prawy w części górnej (w części dolnej bez związku), zderzak tylny z listwą. Uzasadniony koszt naprawy pojazdu przy uwzględnieniu technologii naprawy, średniej stawki roboczo-godziny na poziomie 95 zł wynosi 14.506,64 zł brutto. Wartość rynkowa pojazdu na dzień powstania szkody wynosi 10.500,00 zł brutto. Różnica pomiędzy wartością pojazdu przed szkoda, a wartością tego pojazdu w stanie uszkodzonym wynosi 7.100,00 zł brutto..

/opinia biegłego sądowego z zakresu techniki samochodowej, analizy i rekonstrukcji wypadków drogowych Z. G. k. 271-295, opinia uzupełniająca k. 320-324, opinia uzupełniająca 2 k. 338-340/

Sąd ustalił powyższy stan faktyczny w oparciu o całokształt materiału dowodowego zgromadzonego w aktach sprawy. Zakres uszkodzeń pojazdu powoda, jak i jego wartość rynkową w dniu zdarzenia, a także w stanie uszkodzonym oraz ich różnicę ustalono w oparciu o pisemną opinię biegłego sądowego z zakresu techniki samochodowej, analizy i rekonstrukcji wypadków drogowych Z. G. oraz wydanych przez niego dwóch pisemnych opiniach uzupełniających. Sąd uznał przedmiotową opinię za rzetelną i wyczerpującą treść postanowienia dopuszczającego dowód z opinii biegłego, a także odnoszącą się do wszelkich zagadnień spornych w sprawie. W ocenie Sądu została ona sporządzona zgodnie z wymogami specjalistycznej wiedzy. Nadto, zawarte w niej ustalenia biegły poprał dogłębną analizą zebranego w aktach sprawy materiału dowodowego, oględzinami pojazdu powoda oraz miejsca zdarzenia, a także rozmową z jego uczestnikami.

Przedmiotowa opinia w swym kształcie podstawowym została zakwestionowana przez pełnomocnika pozwanego, który wniósł o jej uzupełnienie, następnie kwestionując opinię uzupełniającą i również wnosząc o jej uzupełnienie. Ostatecznie pełnomocnika pozwanego zakwestionował wydaną w niniejszej sprawie przez biegłego Z. G. opinię w całości, zarzucając jej brak merytorycznego ustosunkowania się do ponoszonych zastrzeżeń. W opinii Sądu zarzuty pełnomocnika pozwanego są nieuzasadnione i jako takie nie zasługują na uwzględnienie. W wydanych dwóch opiniach uzupełniających biegły ustosunkował się do pytań strony pozwanej w zakresie, w jakim zmierzały one do pełnego wyjaśnienia przedmiotowej sprawy. Biegły słusznie nie odniósł się do pytań mając charakter czysto hipotetyczny i nie mających związku z rozstrzyganą kwestią odpowiedzialności odszkodowawczej pozwanego i jej zakresu w związku ze zdarzeniem z dnia 23 stycznia 2013 r.

Sąd zważył, co następuje:

Istotą sporu w niniejszej sprawie jest nie tylko wysokość należnego powodowi odszkodowania, ale przede wszystkim odpowiedzialność pozwanego Towarzystwa (...) za skutki zdarzenia z dnia 23 stycznia 2013 r.

Odpowiedzialność odszkodowawczą z tytułu obowiązkowego ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej reguluje ustawa z dnia 22 maja 2003 r. o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczeń Komunikacyjnych (t.j. Dz.U. z 2013 r. poz. 392 ze zm.)

W świetle art. 34 ust. 1 ustawy o ubezpieczeniach obowiązkowych, który stanowi *lex specialis* do art. 822 § 1 k.c., z ubezpieczenia OC posiadaczy pojazdów mechanicznych przysługuje odszkodowanie, jeżeli posiadacz lub kierujący pojazdem mechanicznym obowiązani są do odszkodowania za wyrządzoną w związku z ruchem tego pojazdu szkodę, której następstwem jest śmierć, uszkodzenie ciała, rozstrój zdrowia bądź też utrata, zniszczenie lub uszkodzenie mienia.

Zgodnie natomiast z art. 35 cytowanej ustawy ubezpieczeniem OC posiadaczy pojazdów mechanicznych jest objęta odpowiedzialność cywilna każdej osoby, która kierując pojazdem mechanicznym w okresie trwania ochrony ubezpieczeniowej wyrządziła szkodę w związku z ruchem tego pojazdu.

W przedmiotowej sprawie zasada odpowiedzialności pozwanego ubezpieczyciela wynika z umowy ubezpieczenia OC kierującego pojazdem marki F. (...) o numerze rejestracyjnym (...) łączącej go z pozwanym zakładem ubezpieczeń oraz z treści przepisów art. 436 § 1 k. c. w zw. z art. 34 ust. 1 ustawy o ubezpieczeniach obowiązkowych.

Artykuł 436 k.c. nie reguluje zasad odpowiedzialności samoistnego posiadacza mechanicznego środka komunikacji poruszanego za pomocą sił przyrody, posiłkując się w tym względzie zasadami, określonymi w art. 435 k.c. Samoistny posiadacz mechanicznego środka komunikacji poruszanego za pomocą sił przyrody odpowiada tak jak prowadzący na własny rachunek przedsiębiorstwo lub zakład wprawiany w ruch za pomocą sił przyrody i ponosi odpowiedzialności za szkodę na osobie lub mieniu, wyrządzoną komukolwiek przez ten ruch, chyba że szkoda nastąpiła wskutek siły wyższej, z wyłącznej winy poszkodowanego lub osoby trzeciej, za którą nie ponosi odpowiedzialności. Obowiązkiem samoistnego posiadacza pojazdu mechanicznego jest wykazanie istnienia jednej z trzech wyżej wymienionych

przyczyn egzoneracyjnych (wyrok Sądy Najwyższego z dnia 18 marca 1997 r., I CKU 25/97, Prok. i Pr.-wkl. 1997, nr 10, s. 32).

Nie ulega najmniejszej wątpliwości, że pojazd marki F. (...) o numerze rejestracyjnym (...), który zajechał drogę pojazdowi kierowanemu przez powoda, zmuszając go tym samym do wykonania manewru obronnego w celu uniknięcia zderzenia, prowadzącego do uderzenia w barierkę ochronną jest mechanicznym środkiem komunikacji. Natomiast, wobec wielości znaczenia ruchu pojazdu, na gruncie orzecznictwa przyjmuje się, że praca silnika przesądza o tym, że pojazd znajduje się w ruchu, niezależnie od tego, czy w sensie fizycznym porusza się, czy stoi (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia z dnia 19 grudnia 2013 r., II CSK 157/13, Legalis nr 819273). Zważywszy na to, w okolicznościach niniejszej sprawy bezsprzecznym jest, że pojazd marki F. (...) znajdował się w ruchu, skoro w sensie fizycznym poruszał się względem osi jezdni.

Tymczasem, w przedmiotowej sprawie nie ma podstaw do przypisania odpowiedzialności sprawcy szkody na zasadzie wyrażonej w art. 436 § 2 k.c. który wskazuje, że w razie zderzenia się mechanicznych środków komunikacji poruszanych za pomocą sił przyrody wymienione osoby mogą wzajemnie żądać naprawienia poniesionych szkód tylko na zasadach ogólnych. Zderzeniem się pojazdów w rozumieniu art. 436 § 2 k.c. jest każde – bez względu na przyczynę – zetknięcie się tych pojazdów będących w ruchu (tak Sąd Najwyższy w wyrok z dnia 24 listopada 1998 r., I CKU 87/98, Legalis nr 55539; jak również w uchwale z dnia 2 stycznia 1976 r., III CZP 79/75, Legalis nr 19192). Bezsporne jest, że w przypadku zdarzenia z dnia 23 stycznia 2013 r. nie doszło do zderzenia się dwóch pojazdów mechanicznych, gdyż samochód marki F. (...) o numerze rejestracyjnym (...) nie zetknął się z pojazdem kierowanym przez powoda, którego szkoda powstała w wyniku uderzenia w barierkę ochronną. W takiej sytuacji wchodzi w rachubę jedynie odpowiedzialność sprawcy zdarzenia na podstawie art. 436 §1 k.c.

Jednak odpowiedzialność na zasadzie ryzyka wynikająca z art. 436 w związku z art. 435 k.c. nie może iść tak daleko, aby można było ją wiązać z każdym ruchem pojazdu mechanicznego, przy pominięciu przyczynowości w rozumieniu art. 361 k.c. Przyjmuje się dlatego, że konstrukcja ta polega na przeciwstawieniu przyczyn powstania szkody i okoliczności wyłączających odpowiedzialność na zasadzie ryzyka w płaszczyźnie przyczynowości w sensie art. 361 § 1 k.c. W konsekwencji powstanie szkody musi być przyczynowo rzeczywiście powiązane z ruchem pojazdu mechanicznego poruszanego za pomocą sił przyrody (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 28 grudnia 1981 r., IV CR 465/81, Legalis nr 22912). Wskazany przepisem, ustawodawca ograniczył zakres odpowiedzialności cywilnej do normalnych, tj. typowych, zazwyczaj występujących, następstw działań lub zaniechań, z których szkoda wynikła. Konieczność badania tej przesłanki pojawia się w przypadku istnienia jakiegokolwiek obiektywnej zależności między poszczególnymi elementami stanu faktycznego sprawy. Oznacza to, że skutek w postaci szkody ma obiektywnie stanowić następstwo zdarzenia, które zostało wskazane jako przyczyna.

Przenosząc powyższe rozważania na grunt rozstrzyganej sprawy należy stwierdzić, że nieprawidłowe wykonanie manewru wyprzedzania przez kierownicę pojazdu marki F. (...) o numerze rejestracyjnym (...) i przedwczesne wjechanie na prawy pas jezdni przed jadący nim pojazd kierowany przez powoda było przyczyną wykonania przez powoda manewru obronnego w celu uniknięcia zderzenia z pojazdem marki F. (...), którego efektem było uderzenie przez pojazd marki R. (...) o numerze rejestracyjnym (...) w barierkę ochronną. Manewr ten został uznany przez składającego opinię w sprawie biegłego sądowego za uzasadniony, a strona pozwana nie przedstawiła żadnego dowodu wskazującego na jego nieprawidłowe wykonania. Choć wykonanie takiego manewru nie musi zawsze prowadzić do uderzenia w barierkę ochronną, nie można przyjąć, że jest to skutek nietypowy. Pamiętając, iż powód dążył do uniknięcia zderzenia z zajeżdżającym mu drogę pojazdem i taki był cel jego działania, nie można wykluczyć, że w efekcie wykonywanego manewru obronnego nie dojdzie do zderzenia z innym pojazdem, np. jadącym za pojazdem wykonującym manewr obronny, czy z elementami infrastruktury drogowej, takimi jak barierki ochronne. Oznacza to, że istnieje związek przyczynowy między ruchem pojazdu marki F. (...), a zderzeniem pojazdu powoda z barierką ochronną.

Reasumując tą część rozważań Sąd uznał, że skoro samoistny posiadacz pojazdu marki F. (...) o numerze rejestracyjnym (...) odpowiada wobec powoda za szkodę z dnia 23 stycznia 2013 r., to z racji umowy OC odpowiedzialność tę ponosi też pozwany.

Rzeczą pozwanego było w takiej sytuacji wykazanie którejkolwiek z okoliczności egzoneracyjnych, pozwalających na uwolnienie się od odpowiedzialności, o której mowa w art. 436 par. 1 k.c. Są nimi: a) siła wyższa, b) okoliczność, że szkoda nastąpiła wyłącznie z winy poszkodowanego, c) okoliczność, że szkoda nastąpiła wyłącznie z winy osoby trzeciej, za którą posiadacz odpowiedzialności nie ponosi. Żadnej z tych okoliczności pozwanemu Towarzystwu (...) nie udało się skutecznie wykazać. Choć strona pozwana podnosiła, iż do zderzenia przez pojazd powoda z barierką ochronną doszło wyłącznie w wyniku nieprawidłowego wykonania manewru obronnego, nie przedstawiając na tę okoliczność żadnych dowodów, Sąd opierając się na wydanej w sprawie opinii biegłego, uznał podjęte przez powoda w celu uniknięcia zderzenia z pojazdem marki F. (...) działanie za uzasadnione. Mając to na uwadze, należy stwierdzić, że nie doszło do skutecznego uwolnienia się przez stronę pozwaną od odpowiedzialności.

Niniejszym pozwem powód T. K. (2) dochodził od pozwanego Towarzystwa (...) zapłaty kwoty 6.000,00 zł tytułem odszkodowania za szkodę powstałą w jego pojeździe na skutek zdarzenia z dnia 23 stycznia 2013 r. wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 11 marca 2013 r. do dnia zapłaty. W toku prowadzonego postępowania likwidacyjnego pozwany odmówił wypłaty jakiegokolwiek odszkodowania wskazując, iż część uszkodzeń nie mogła powstać na skutek zderzenia z barierką oraz że powód nie przedstawił żadnych dowodów potwierdzających dokonanie naprawy pojazdu, a także, że wycena naprawy znacznie przewyższa wartość pojazdu z chwili zdarzenia.

Sąd ustalił zakres naprawy pojazdu powoda oraz jej całkowity koszt w oparciu o opinię biegłego sądowego Z. G.. Podkreślenia wymaga fakt, iż dla ustalenia wysokości odszkodowania i jego wypłaty irrelevantnym jest fakt, czy poszkodowany w rzeczywistości dokonał naprawy. Utrwalony w orzecznictwie jest pogląd przesądzający o tym, iż szkoda do której naprawienia zobowiązany jest sprawca, istnieje niezależnie od dokonania naprawy (tak SN w wyroku z dnia 16 maja 2012 r., V CKN 1273/00, LEX 55515). W niniejszej sprawie biegły wskazał, że w wyniku zdarzenia z dnia 23 stycznia 2013 r. w pojeździe marki R. (...) o numerze rejestracyjnym (...) uszkodzeniu uległy: reflektor prawy, zderzak przedni, błotnik przedni prawy, drzwi przednie prawe, listwa drzwi przednich prawych, drzwi tylne prawe, listwa drzwi tylnych prawych błotnik tylny prawy w części górnej (w części dolnej bez związku), zderzak tylny z listwą, a uzasadniony koszt naprawy wyniósł 14.506,64 zł. Jednakże, zgodnie z opinią biegłego szkoda powoda miała charakter całkowity, gdyż określona przez biegłego wartość pojazdu marki R. (...) na dzień zdarzenia wynosiła 10.500 zł. Zgodnie z wyrażonym w orzecznictwie poglądem, naprawa pojazdu jest ekonomicznie nieuzasadniona, gdy jej koszt przekracza wartość pojazdu sprzed wypadku, a co za tym idzie, przyznanie odszkodowania w wysokości odpowiadającej kosztom naprawy byłoby nadmierne (por. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 12 stycznia 2006 r., III CZP 76/05, LEX nr 175463). Mając to na uwadze, należne powodowi odszkodowanie zostało określone poprzez różnicę w wartości jego pojazdu przed szkodą, a po jej wystąpieniu, która zgodnie z opinią biegłego wynosi 7.100 zł.

Jako, że ustalone w niniejszej sprawie należne powodowi odszkodowanie z tytułu szkody powstałej na skutek zdarzenia z dnia 23 stycznia 2013 r. przewyższa wskazaną w pozwie kwotę 6.000,00 zł, w ocenie Sądu powództwo w tym zakresie zasługuje na pełne uwzględnienie, w związku z czym, Sąd orzekł jak w punkcie 1 sentencji wyroku.

Dłużnik popada w opóźnienie, jeżeli nie spełnia świadczenia w terminie, w którym stało się ono wymagalne. Termin wymagalności świadczeń przysługujących poszkodowanemu od ubezpieczyciela z tytułu obowiązkowego ubezpieczenia posiadaczy pojazdów mechanicznych za szkody powstałe w związku z ruchem tych pojazdów określa art. 817 § 1 k.c. Jest to termin 30 dni od dnia otrzymania przez ubezpieczyciela zawiadomienia o wypadku. Gdyby wyjaśnienie w powyższym terminie okoliczności koniecznych do ustalenia odpowiedzialności ubezpieczyciela lub wysokości odszkodowania okazało się niemożliwe, jest to termin 14 dni od wyjaśnienia tych okoliczności (art. 817 § 2 k.c.). Również zgodnie z art. 14 ust. 1 ustawy z dnia 22 maja 2003 r. o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych (Dz.U. z 2013 r. poz. 392 ze zm.) ubezpieczyciel wypłaca odszkodowanie w terminie 30 dni licząc od dnia złożenia przez poszkodowanego lub uprawnionego zawiadomienia o szkodzie. Niespełnienie świadczenia w terminie rodzi po stronie ubezpieczyciela

konsekwencje przewidziane w art. 481 § 1 k.c., zgodnie z którym, jeżeli dłużnik opóźnia się ze spełnieniem świadczenia pieniężnego, wierzyciel może żądać odsetek za czas opóźnienia, chociażby nie poniósł żadnej szkody i chociażby opóźnienie było następstwem okoliczności, za które dłużnik odpowiedzialności nie ponosi. Jeżeli stopa odsetek za opóźnienie nie była z góry oznaczona, należą się odsetki ustawowe (art. 481 § 2 k.c.).

Sąd uznał, iż roszczenie w zakresie kwoty dochodzonej z tytułu odszkodowania stało się wymagalne z dniem następującym po dniu, do którego pozwane Towarzystwo (...) miało wypłacić oznaczoną przez powoda kwotę rekompensującą jego szkodę. Powód wezwał pozwanego do wypłaty odszkodowania w wartości konsumującej oznaczoną w pozwie kwotę pismem datowany na dzień 28 sierpnia 2013 r., w terminie do dnia 14 września 2013 r. Wobec tego strona pozwana pozostawała w zwłoce od dnia następnego po terminie zapłaty, tj. 15 września 2013 r., i od tego dnia Sąd zasądził ustawowe odsetki w zakresie kwoty 6.000,00 zł, oddalając powództwo w pozostałym zakresie.

O kosztach postępowania Sąd orzekł na zasadzie odpowiedzialności za wynik procesu wyrażonej w art. 98 § 1 i 3 k.p.c., z uwagi na to, iż powództwo zostało uwzględnione w całości. Na koszty poniesione przez powoda składają się: opłata sądowa od pozwu – 300 zł, wynagrodzenie biegłego za sporządzenie opinii wypłacone z zaliczki wpłaconej przez powoda – 370,14 zł oraz koszt wynagrodzenia pełnomocnika w wysokości 1.200 zł wraz z opłatą skarbową od pełnomocnictwa – 17 zł, obliczone stosownie do § 6 pkt 4 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 roku w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu. Łącznie koszty poniesione przez powoda stanowią kwotę 1.887,14 zł, którą Sąd zasądził od pozwanego na jej rzecz tytułem zwrotu kosztów niezbędnych do celowego dochodzenia praw, jak w punkcie 3. sentencji wyroku.

W toku postępowania strony uiszczyły zaliczki na poczet wynagrodzenia biegłego sądowego w kwocie po 700 zł. Natomiast, biegły sądowy z zakresu techniki samochodowej, analizy i rekonstrukcji wypadków drogowych Z. G. wydał opinię podstawową oraz 2 opinie uzupełniające, za których sporządzenie przyznano i wypłacono mu wynagrodzenia w kwotach: 701,47 zł, 166,52 zł, 202,15 zł. Na podstawie postanowień referendarza sądowego tut. Sądu z dni: 1 kwietnia 2015 r., 23 września 2015 r., 24 listopada 2015 r., biegłemu wypłacono wynagrodzenie z zaliczki uiszczonyj przez powoda, a zaksięgowanej pod pozycją 2411 140406 w łącznej kwocie 370,14 zł. Tym samym na rachunku sum depozytowych pozostała nadpłacona kwota zaliczki wpłaconej przez powoda. Z tego też powodu należy zwrócić powodowi T. K. (2) tę kwotę 329,86 zł (700 zł - 370,14 zł) ze Skarbu Państwa – Sąd Rejonowy dla Łodzi-Widzewa w Łodzi.

Wobec powyższego Sąd orzekł jak w punkcie 4. sentencji wyroku.